És mindegyiknek egyforma gombos húzója van. Persze az osztály ajtaján kint a tábla: IV/C. De az új fiú nem erre figyelt. Még egyszer visszanézett Takács Lacira és az ámuldozó elsősökre, és odaszólt:

— No, ugye kár volt izgulni, nem tévedtem el a rengetegben!

Azzal nyitotta az ajtót, és lenéző pillantást vetve rájuk, behátrált — a térképszekrénybe.

Pontban nyolckor csengettek. A kapuügyeletesek indultak fölfelé. Laci kettesével szedte a lépcsőket. Az ő osztályuk a második emeleten van.

A lépcsőházban valami motoszkálást hallott. Megállt, figyelt. A kanyarban egy elsős fiú óvakodott lefelé. Halkan, puha talpakon lépkedett. Hátával a falnak támaszkodott, csúszott, súrolta a csempéket.

— Hát te?! — pisszegett rá Takács Laci, halkan csak, mert már megkezdődött az óra mindenhol.

— Én megyek haza — mondta a kicsi.

Csipogta inkább, mert olyan hangja volt, mint egy verébnek. És hazamegy! Csak úgy egyszerűen hazamegy tanítás alatt, mint a játszótérről! Laci elkomorodott. Mit csináljon vele? Hogyan mondja meg neki, hogy ez iskola, hogy itt nem szokás ki-be járkálni? Ez komoly dolog, itt tanul az ember...

— Nem lehet! — foglalta össze tömören a fenti gondolatokat.

— Én hazamegyek — mondta a kicsi a változatosság kedvéért. És pislogott. Meg igazgatta a száját. No, ez rögtön sírni fog! Laci taktikát változtatott.

— Tulajdonképpen hazamehetnél — szólt szelíden. — De tudod mit, várj meg engem! Együtt megyünk haza. Jó?

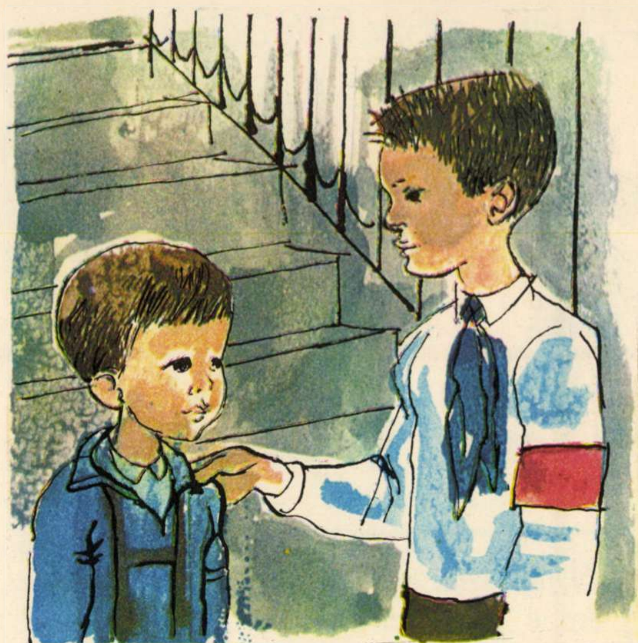
— Jó — egyezett bele nagylelkűen a kicsi.

És már nyújtotta is a kezét. Laci vitte be az első C osztályba.

Délben meg ment érte. Mit tehetett mást, ha már megígérte! A kicsi egyedül üldögélt az osztályban. A tanító néni is itt volt még, a szekrényben rakosgatott. Vali néni tanítja most az első zenei osztályt. Laci jól ismeri, elsőben-másodikban őt is tanította.

Ismerős volt a pillantása, ahogy Laci köszönését fogadta.

— Téged várt — intett a kicsi felé. — A többiek már egy órával ezelőtt hazamentek, de ő azt mondta, neki van egy barátja, azt megvárja. Hogy együtt szoktatok hazamenni...

Hát, hogy szoktunk az túlzás, de mindegy, gondolta Laci. Majd legközelebb elmeséli Vali néninek a dolgot. De most nem lehet, mert a kicsi máris ott állt mellette, és bíztatóan vicsorított föl rá. Mind a négy első foga hiányzott ugyanis.

Hazafelé se nagyon beszélgettek. A kicsi fütyülni próbált inkább, de csak visszafelé tudott. Szívta nem fújta. Valószínűleg a foga miatt.

Az egyik ház előtt hirtelen lefékezett. Tópart utca 7. A Tópart utcában összesen hét ház van, teljesen egyformák, csak a színük más-más. Ez azért is jó, hogy a gyerekek hazatalálnak, azok is, akik nem tudják még a számokat. Ez a kicsi is belépett a kapun. Úgy látszik, itt lakik.

— Te felsős vagy? — kérdezte nagy tisztelettel, és nyikorgatta az üvegajtót.

— Negyedikes — tájékoztatta Laci. Ez az igazság, de ugyanakkor őhozzá képest tulajdonképpen felsősnek számít.

A kicsi ezen mélyen elgondolkodott, aztán nekiiramodott. A lépcsőházból kiabált csak vissza:

— Szerbuc!

No, ez még köszönni se tud tisztességesen. Laci arra gondolt, hogy meg kellene tanítani köszönni is, meg még sok mindenre. Mert különben rendes kis koma! Reggel mindenesetre eljön érte, ezt elhatározta. Megnézte még egyszer a házat. Mert a gyerek nevét úgyse tudja.

Magában mindenesetre elnevezte Vakarcsnak.

NAGY KATALIN

WAGNER JÁNOS rajzai